

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சி த் தா ந் த ம்.

தோகுதிரு.] 1916ஆம் ஏப்ரல்மீ [பகுதி ச.

வேதாந்தம்.

வேதமானது ஈஸ்வரன் உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கச் சங்கற்பித்த பிரதி சிருஷ்டியிலும் முதலிலுண்டாக்கப்பட்ட புருஷனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. அவ்வாதி புருஷன் தனக்குப் பிரதிச் சிருஷ்டியான வர்களுக்கு உபதேசக்கிரமத்தில் இது வழங்கிவருவதாயிற்று. இவ்வேதம் அநாதியாகிய ஈஸ்வரனால் வெளிப்பட்டமையின் அது அநாதியெனவும் கூறுவதாயிற்று. இவ்வேதம் இன்னகாலத்தில் முதலில் வெளிப்படுத்தப்பட்டதெனத் தெரியாமையால், அநாதியெனினுமொக்கும். ஒரு அரசன் தன்தேசத்துக்குட்பட்ட மனிதர்களை யானும் விஷயத்தில் தமது ஆளுகையை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அவனால் ஏற்படுத்தும் சட்டம்போல, சகல உலகங்கட்கும் அரசனாகிய ஈஸ்வரன் தன்னால் ஆளப்படும் சர்வமனிதர்களும் தமது ஆளுகையை யறிந்துகொள்ள அவராலேற்படுத்திய சட்டமாம். இவ்வேதம்

இவ்வளவென அளவிடுதற் கரிதாய் வீண்தாரமாக விருந்தது. அது காலக்கிரமத்தில் வேதாத்தியனம் குறைவுபட்டுப் போயிற்று, வியாச முனிவர் தமது காலத்தில் எவ்வளவு வழங்கியதோ அவற்றை அம் முனிவர் இருக்கு எஜுஸ் ஸாமம் அதர்வண மென்பதாகப் பிரித்துத் தமது சீடர்களுக்குப் பதேசித்தனர். இவ்வேதங்களில் அனேக சாகை களுண்டு. ஒவ்வொரு சாகையில் முந்தியபாகம் யக்ஞயாகாதி நித் தியநைமித்திக கருமங்களையும், அவைகளை யனுஷ்டிக்க வேண்டிய விதங்களையும், செய்யத் தக்க அதிகாரிகளையும், செய்விக்கிறவர்க ளின் யோக்கியதையும், ஆராதிக்க வேண்டிய தேவதைகளையும், அத்தேவதைகளைப் பற்றிய மந்திரங்களையும், அந்தந்தக் கருமங்க ளின் பயன்களையும், பின் அக்கரும சம்பந்தமான பலவிஷயங்களையும் சொல்லுகிறது. அதனால் இது பூர்வகாண்டம் அல்லது கன்மகாண் டமெனப் பெயர்பெறும். பிந்திய பாகமானது ஈஸ்வரனை யுபாசிக்கும் மார்க்கமாகிய சாங்கியயோகம், நிஷ்காம கருமயோகம், தபசு, சகுண நிரக்குணப் பிரம்மோபாசனாவிதி, ஆத்மலட்சணம், கருமசந்தியாசம், பக்தி, வைராக்கியம் முதலியவற்றைப் போதிக்கின்றமையின், இப் பாகம் உத்தரகாண்டம் அல்லது ஞானகாண்டமெனப் பெயர்பெறும். இதுவே வேதாந்தம், வேதத்தின் முடிவு.

இவ்வேதாந்தத்தில் ஆன்மாக்களினுடைய கன்மானு சாரமாக அவாவர்கள் புத்தி யுத்தி சக்தி குணம் மனவுறுதி காலம் தேசம் முதலியவைகட்குத் தக்கதாக எவ்வெவர்க்கு எஃதெதில் பக்தி கிச வாசம் நம்பிக்கை பற்றுத லுண்டாகிறதோ அந்தந்த வகையைப் பின்பற்றி அவாவர்கள் மனத்திற்குத் தக்கபடி யொவ்வொரு பலப் பிராப்தியை யடையும்படி பற்பல தேவதாந்தரங்களை கூறியிருக்கி னும், பரிபக்குவ மடைந்த உத்தமர்கள் வழிபட்டு ஞானமடைவதற் கேதுவாகிய பரமேஸ்வர னொன்றேயென வச்சிரலேபமாகத் தாபிக் கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வுண்மை அவ்வேதாந்தத்தின் உபக்கிரம உப சம்ஹார அப்பியாச வாக்கியங்களால் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அதவருமாறு:—வேதாந்த மென்பது நூற்றெட்டு உபநிஷத்துக் களாம். நூற்றெட்டேயென ஸ்ரீ இராமச்சந்திரர் கபிகுல சிரேஷ்ட ராகிய அனுமாருக்குச் சொன்ன யஜுர்வேத முத்திகோப நிஷத்தும், மகாவாக்கிய இரத்தினாவளியும் நிஷ்காரிஷை செய்துவிட்டன. உப நிஷத்து நூற்றெட்டினுள் முதலிலுள்ள ஈசாவாஸ்ய மென்னும்

உபக்கிரமோப நிஷித்த “ஈசாவாஸ்யமிதம்ஸர்வம்” என்று சிவபெருமானுக்குரிய “ஈச” சப்தத்தில் உபக்கிரமஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. “சம்புரீச: பசுபதி:” எனும் அமரலிம்ஹத்தால், “ஈச” சப்தம் சிவபெருமானுக்கே ரூபி நாமமாம். அன்றியும், “ஈசாவாஸ்யாதி மந்த்ராயோஜபேத் நித்யம் மமாக்ரதா, மத்ஸாயுஜ்யமவாப் நோதிமமலோகேமஹ்யதே” (ஈசா வாஸ்யம் முதலிய மந்திரங்களை எவனெனக் கெதிரிலிருந்து தினந்தோறும் ஜபிக்கின்றானோ, அவனெனதுலகில் பெருமை பெறுவதுந்தவிர எனது சாயுஜ்யத்தை யடைகிறான்) எனச் சிவபெருமான் இராமருக்குப் போதித்ததாகச் சிவகிதை பதினைந்தாவது அத்தியாயத்திற் காணப்படுகிறது. “ஈச” சப்தம் சங்கராச்சாரியர் கூறும் ஆன்மாவுக்கேனும், இராமாதுஜரும் மத்துவரும்கூறும் நாராயணருக்கேனும் செல்லாது. உபநிஷத்துக்களில் பரமான்மாவை ஆன்மாவெனக் கூறவின், சங்கராச்சாரியர் “ஈச” சப்தத்திற்கு ஆன்மாவென்றது பொருந்து மெனின், அது பொருந்தாது. எங்ஙனமெனின்? “ஆத்மன்யே வாத்மாநம் பஸ்யத்” (ஆன்மாவிலே ஆன்மாவைக் காண்க) எனச் சார்த்தோக்யோப நிஷித்தும் மற்றும்பல உபநிஷத்துக்களும் உபயான்மாவைக் குறிக்கின்றன. ஈண்டு ஆன்மாவிலே யென்றது ஜீவான்மாவை, ஆன்மாவை யென்றது பரமான்வை. உபநிஷதங்களில் பரமான்மாவை ஒவ்வோரிடங்களில் ஆன்மாவென்றது அங்காங்கிலட்சணே. இங்ஙனமாக, சங்கராசாரியருக்கு உபயான்மா உடன்பாடன்று, அவர்மதம் ஏகான்மவாதம். இவர் குறிக்கும் ஆன்மா இவர் கொள்கையின்படி இருபத்து நான்குதத்துவங்களைக் கடந்தது, பரமான்மா முப்பத்தாறு தத்துவங்களைக் கடந்து அங்காங்கி லட்சணையாற் கூறப்படும் ஆன்மாவாதலெங்ஙனம்? அன்றியும், “வாசுதேவோ பாராப்ரகிருதி” “ஜகத்விஷ்ணு” ப்ரகிருதி பரமோ விஷ்ணு” “யோநிஜநார்தநா” “விஸ்வம் நாராயண” என்ற சருதிகளின் படி நாராயணர் பிரகிருதி தத்துவத் தலைவராகலினாலும், “ப்ரம்ம விஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தேஸம் ப்ரஸுமயந்தேஸர்வாணி சேந்த்ரியாணி ஸஹபூதையந்நாகாரணனும்தயர் தாகாரணந்துத்யேயஸ்ஸர்வைச்சவ்ர்யஸம் பந்ஸ்ஸர்வேச்வரஸ்சம்புராகாசமத்யே” (பிரமன் விண்டுருத்திரன் இந்திரனாகிய இவரெல்லாம் படைக்கப்படுகின்றனர். இந்திரியங்களெல்லாம் பூதங்களோடு படைக்கப்படுகின்றன. ஆகலின் அவர்களும் அவைகளும் காரணமில்லை, தியாதாவாகிய அவர்களாலேதியானிக்கப்படும் தியேயனெனும் சருவைச்சவரிய சம்பன்னனும் சருவேச்வர

னும் சம்புசத்தவாச்சியனும் பரமாகாச மத்தியத்திலிருப்பவனுமான சிவனே காரணன்) என அதர்வசிகோபநிஷத்து அறைதலினாலும் “ஈச” சப்தத்திற்கு நாராயணரைக் குறிப்பதற்கு மிடமில்லை, பாஞ்சராத்திரிகள் தங்கள் மூர்த்தியையும் ஈசுவரனைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களேயெனின், அவர்கள் தங்கள் கோயிலை ஈஸ்வரன் கோயிலென அழைக்கக் கூசுவதென்றே? தாங்கள் ஈசுவர ஐயங்கார் எனப் பெயர்வைத்தழைத்துக் கொள்ளச் சம்மதியாத தென்றே? எனக்கடாவி மறுக்க, ஆகவே உபநிஷத்துக்களின் உபக்கிரமம் சிவபரமாகவே முடிந்தது.

இனி, முக்திகோப நிஷத்தென்னும் உபசம்ஹாரோப நிஷத்து “சதுர்விதா சயாமுக்திர் மதுபாஸநயாபவேத்” என்றும், “கைவல்ய முக்திரேகைவபாரமார்த்திக ரூபினி” என்றும், அதஸ்ஸர்வேஷாம் கைவல்ய முக்திர்ஜ்ஞாநமார்க்கேன” என்றுங் கூறி, இறுதியத்தியாயத்தில் “ஊர்த்வபூர்ணமத: பூர்ணம் மத்யபூர்ணம் சிவாத்மகம்” என்பதனாலும், அந்த கைவல்ய முக்தி சிவோபாஸகரடையுஞ் சாயுச்சியமென்று கைவல்லியோப நிஷத்து முதலியவற்றில் பெறப்படுதலானும் உபநிஷத்துக்களின் உபசம்ஹாரம் சிவபரமாகவே முடிந்தது.

இனி, அப்பியாசமாவது இடையே நிகழும் வாக்கியம். இதே வாக்கியம் மற்றும் பல இடங்களில் லெடுத்தாளப் படவேண்டும். அங்ஙனம் ஆளப்பட்டிருந்தால் தான் அப்பியாசம் நிலைபெறும். அது வருமாறு:—கைவல்ய முக்தியானது எந்த உபாயத்தினால் கிடைக்கிற தென்றாலோ முழுட்சுகளுக்கு முத்தியின் பொருட்டு மாண்கேகியோப நிஷத்து ஒன்றே போதும் எனவும், இம்மாண்கேயோப நிஷத்து நூற்றெட்டு உபநிஷத்தினுஞ் சிறந்ததெனவும் முக்திகோப நிஷத்தில் முடிவு செய்திருக்கிறது. இத்தகைய பிரதான மாண்கேயோப நிஷத்தின் இருதயத்தில் “ப்ராபஞ்சோபசமம் சார்த்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்த மந்யந்தே” எனும் வாக்கியம் விளங்குகிறது. இதே வாக்கியத்தை நிருலிஹ்மபூர்வதாபிரி, உத்தரதாபிரி, நார்தபரிவிராஜகோபம், ராமோத்தரதாபிரி முதலிய உபநிஷத்துக்களில் எடுத்தாளும்

பட்டிருக்கின்றது. நான்காவது (துரிய)தெய்வத்தைவிடக்கு நிமித்தம் “சதுர்த்தம்” என்னும் வாக்கியத்தோடு வெளிப்படும் இவ்வசனங்க டோறுமிருக்கும் தெய்வம், “சிவம்” என்பதன்றிவேறு தெய்வப்பெயர் களி லொன்று மெடுத்தாளப்படவில்லை. இராமாநுஜர் ஈண்டுக் குறித்த “சிவம்” என்பதற்கு மங்கள் சொருபனெக்கூறி அப்பெயரை நாராய ணன்மே லேற்றியும் சதுர்த்த மென்பதற்குச் சங்கர்ஷண, பிரத்யுமந, அநிருத்தரெனு மூவர்க்கும் லயஸ்தானமான வாசுதேவனென்றும் பொருள் கொண்டனர். “அத்வைதம் சதுர்த்தம் பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத் ராதீ மேகமாசாஸ்யம் பகவந்தக்சிவம்” (அந்நான்கார் தெய்வம் பிர மன்னிஷ்ணு உருத்திரனென்னும் மூவரின்மேன்பட்டசிவம்) எனப்பஸ் மஜாபாலவசனம் இனிது விளக்கினமையின், இராமாநுஜர் அர்த்தம் அனர்த்தமாம், அன்றியும், “நாராயதேம்ரியயதே” (ஜீவனுக்குஉற்பத்தி நாசங்களில்லை) என்ற வேதவசனத்திற்கு முரணாக வாசுதேவனிடத்தி லிருந்து சங்கர்ஷணன் உண்டாயினானென்றும், அவர்ஜீவனென்றும், ப்ரத்யுமநன் மனசென்றும், அநிருத்தன் அகங்காரனென்றும் பாஞ்ச ராத்திரம் கூறலின், இவர்களை மும்மூர்த்தி ஸ்தானத்தில் வைத்த இராமாநுஜர் கொள்கை அமைஞ்ஜஸமாம். ஆகவே உபநிஷத்துக் களின் அப்பியாச வாக்கியங்களும் சிவபரமாகவே முடிந்தது.

இவைமுதலிய பலிஷ்ட பிரமாணங்களால் உபநிஷத்துக்களின் உபக்ரம, உபசம்ஹார அப்பியாச நியாயப்படி நூற்றெட்டு உப நிஷத்துக்களாகிய வேதாந்தத்தில் உள்ள பொருள் சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவர்கள் கொண்டாடும் சிவபெருமானே யென் பது ஸர்வஸம்பிரதி பந்நமாம்.

உ-
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

செ ல் வ ம் .

தோகுதி 4. பக்கம் 56. தோடர்ச்சி.

இனி முத்திக்குரிய மற்றொன்றாகிய கல்விச் செல்வந்தானும், “மனமடங்கக்கல்லார்க்கு வாய்வுன் பராபரமே” என்றவாறு மனதைத் தடங்கச் செய்யாதவழி பயனிலதாகலானும், “கற்றறினாலாயபயன் என்கொல்.வால் அறிவன் நற்றூள் தொழாஅ ரெனின்” என்றபடி வாலறிவன் தானேத்தொழச் செய்யாதவழி பயனிலதாகலானும், முத்திக்குச் சாதனமான வழியும் சாத்தியமாகிய முத்தி சித்தித்த வழி சாதனமாகிய கல்வி வேண்டாம் என்னும் கருத்தால்,

“உற்றாரையான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரையான்வேண்டேன் கற்பவையும் இனியமையும்
குற்றலத்தமர்ந்துறையும் கூத்தா உன் குரைகழற்கே
கற்றுவின்மனம் போலக்கசிந்து உருகவேண்டுவனே”

என்று சாத்தியமாகிய திருவடிஞானமாம் அருட்செல்வத்தை முடிவாக இறுகப்பற்றி “பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக் பற்றுவிடற்கு” என்றவாறு அருட்செல்வத்தையேகொண்டுமோனிக் கவாசகசுவாமிகள் கல்விச்செல்வத்தை நீத்து விட்டமையானும், அருட்செல்வத்தை நோக்கப் பிறப்பின் உயர்வு தாழ்வை மாற்ற வல்லதும் உயிரினும் ஒம்பப்படுவதாகிய ஒழுக்கத்தைத் தருவதும் முதலிய மேம்பாடுடைய கல்விச்செல்வமும் தாழ்ந்ததேயாம். ஆகவே அருட்செல்வம்தலையாய தென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் தெள்ளிதிற் புலப்படக் கிடந்தவாறு காண்க. இவ்வருட்செல்வத்தை யடைந்தமையினாலன்றோ நமது தாயுமான சுவாமிகள், “அல்லார்ந்த மேனியொடு குண்டுகண் பிறை எயிற்று ஆபாசவடிவான அந்தகா, நீயொரு பொருட்டாற் பகட்டுவது அடாதடா காசநம்பால் செல்லாதடா என்று பேசவாய் தந்தசெல்வமே” என்றும், முருகக்கடவுளின் திருவருளைமுற்றும் பெற்ற அருணாகிரிநாதர் “ஞானச்சுடர்

வான் கண்டாயடா அந்தகா, வந்து பாரடா சற்று என்கைக் கெட்ட வே” எனவும் யமனை யொருபொருட்படுத்தாது இவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்தருளியது உம் என்க. மெய்ஞ்ஞானிகளெல்லாம் செல்வத்துள் எல்லாம் சிறந்த செல்வமாய், அநியாயியல் பினதாய், பேராணந்தப் பெற்றியதாய், சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் அணையச் செவ்வதாயுள்ள இவ்வருட் செல்வமே “எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப்பிறவி தான் யாதிலும் அரிது அரிதுகாண்” என்றபிரகாரம் அரியமானுடப் பிறவியை யெடுத்த மக்கட் கெல்லாம் முடிவாய் வேண்டப் படும்சீரிய செல்வமென்று அறிவுறுத்திப் போந்தமையான் நாம் எல்லாம் அதனை விரைந்து பெறுதற்குரிய மார்க்கங்களை தேடல் வேண்டுமென்பது யாவர்க்கும் விளங்கக் கிடந்தமையால், அம்மார்க்கங்களை என்புல்லறிவுக்கு எட்டிய வண்ணம் இங்கு ஒருவாறு சிறிது கூறுகின்றேன். அம் மார்க்கங்கள், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் சிவபுண்ணியங்களேயாம் என்பது முன்னர்க்கூறியுள்ளாம்.

அவற்றுள் சரியையாவது:—திருநந்தனவனம் வைத்தல், அவற்றிலுள்ள புஷ்பங்களைப் பறித்து மாலை தொடுத்துச் சிவபெருமானுக்குச் சாத்தல், சிவாலயத்தில் திருவலகிடுதல், திருமெழக்கிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், சிவனடியார்க்கு வேண்டிய தொண்டு செய்தல் முதலியனவாம்.

கிரியையாவது:—வாசனைத்திரவியங்கள், தூபதீபம், திருமஞ்சனம், திருமலை முதலிய பூசோபகரணங்கள் கொண்டு நற்குணம் மருவிப் பஞ்சசுத்திசெய்து சிவாசன மூர்த்தி மூலங்களினாலே முறையே ஆசனமிட்டு மூர்த்தியை எழுந்தருளச் செய்து மூர்த்திமானாகிய பாஞ்சோதியைப் பாவித்து ஆவாகனஞ் செய்து திருமலமாகிய மெய்யன்பினால் அருச்சுனை செய்து விருப்பத்தோடு தோத்திரம் பண்ணி வழிபட்டு நித்தியாக்கினி காரியம் செய்து முடிப்பதாம்.

யோகமாவது:—உச்சவாசம் நிச்சவாசம் இரண்டையும் அடக்கிச் சமுமுனா மார்க்கத்திலே பிராணவாயுவைச்சலனமற நிறுத்தி வீடயங்களின் வழி மனதைச் செல்ல விடாது மீட்டு மூலாதா முதலிய ஆறு ஆதாரங்களையும் உணர்ந்து அவற்றின் அதிதேவதைகளைத்தியானித்து, விநாயகர் முதலிய தேவதைகளைப் பொருந்திப் பிரம்மரந்திரம் வரையில் சென்று அணைந்து அப்பிரம்மரந்திரத்தின் கண்ணதாகியதாமரைமுனையை அலர்வித்து அதன் கெசாக்கிரத்திலுள்ள சீந்

திரமண்டலத்தை மூலாக்வினியினால் இளகப்பண்ணி அதன்வழியாக வொழுமும் அமிர்தத்தைத் தேகமுழுதும் நிரப்பிப் பூரணப் பிரகாசத்தைத் தியானித்தல் முதலியனவாம்.

ஞானமாவது:—எல்லாக் கலைஞானங்களும், புராணங்களும் வேதசிவாக மங்களிலுள்ள கர்மகாண்டங்களும், ஏனை நூல்களும், மற்றச் சமய சாஸ்திரங்கள் பலவும் ஆராய்ந்து பலவழிப் படுகின்ற பொருள்கள் முழுதும் கீழேனக்கண்டு கழித்து, மேலானபதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளையும் தடக்கலக்கணத்தில் வைத்து வகுத்துணர்த்தி, அம்முன்றனுள் பதிப்பொருள் ஏனை பாச பசுக்களுக்கு மேலாதல் இனிது விளங்க சொரூபலக்கணத்தில் வைத்து உணர்தலாகிய நல்வழிக்கு ஏதுவான ஞானகாண்டத்தை ஒதல், கேட்டலுடன் சிந்தித்தல், புறத்தொழில் அகத்தொழில் இரண்டு மின்றி அறிவுத்தொழில் மாத்திரையானே அகண்டகார சித்திய வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து நிற்கின்ற சிவத்தினிடத்துச்செய்யும்வழிபாடாம், இருந்தவாற்றான், “ஞானநூல்தனைஒதல், ஒதுவித்தல், நற்பொருளைக் கேட்பித்தல் தான் கேட்டல், நன்றா னனமிலாப் பொருளதனைச் சிந்தித்தல் ஐந்தாம் இறைவனடி அடை விக்கும் எழில் ஞானபூசை” என சிவஞானசித்தி கூறியது உம் என்க, ஆகலான் இறைவனடியாகிய திருவருட் செல்வத்தையடை தற்கு முக்கிய ஏது வாகிய இஞ்ஞானபூசை உலகத்து மக்கள் உயிர்கட்கெல்லாம் இன்றியமை யாததாய், உயிரினும் சிறந்ததாய், ஒம்பப்படல் வேண்டுமென்று கரதலா மலகம்போல் விளங்கிக் கிடத்தலின், அவ்வாறாகிய வுபகாரத்தை உயிர்கட்குச் செய்தலினும் மிக்க பேர் அறம் இவ்வுலகத்து எக்காலத்தும் யாண்டும் இல்லை யென்பது முக்காலத்தும் ஆன்றோரால் அங்கீகரிக்கப்படுவதொன்றேயாம். இவ்வுண்மை நோக்கியன்றோ இச்சமாசத்தார் பல தமிழ் நாடுகளினுஞ் சென்று வருடந்தோறும் ஞானநூல்களைக் கேட்டல், கேட்டித்தல் ஆதியனவாகிய திருவருட் செல்வத்தை யெய்து விக்கும் அப்பேரறி த்தை அறிந்து உஜ்ஜிவிக்கும்படி போதித்து வருகின்றார்கள். இத்தகைய திருப்பணியைச் செய்தற்கும், தத்தம் சத்திக்கிசையச் செய்பவர் கட்கும் உதவிசெய்து தூண்டிவிடுதற்கும் மிக்க உரிமை யுடையவர்கள் திருக்கையா பரம்பரை திருவாவடுதறை ஆதினத்து மகாசந்தானம், ஷை. பரம்பரை தருமபுரா ஆதினத்து மகாசந்

சிதான முதலிய மடாதிபதிகள் அன்றோ? அப்பெரியராகிய குரு மூர்த்திகளின் சந்திதானத்தில் நாம்எல்லாம் ஒருங்குதிபண்டு சென்று நம்முடைய உண்மைக் கருத்தை விண்ணப்பம் செய்து கொண்டால் அக்காருண்ய மூர்த்திகள் நமது சமாசத்தின் கருத்து அதிவிசுவில் முற்றுப்பெற்று உலகத்திற்குப் பெரும் பயன் சித்திக்குமாறு வேண்டிய வுதவிபுரிந்து ஊக்கிவிடுவார்கள் அன்றோ? அவ்வணம் செய்யாது இது காரும் யாந்தாமதத்திலிருந்து நம்முடையகுறையேயன்றிபிறிதன்று.

அன்பர்கள்:—செல்வமாவது பொருட்செல்வம், கல்விச்செல்வம்; அருட்செல்வமென மூலகைப்படும் என்பதுஉம், பொருட்செல்வத்தினும் கல்விச்செல்வம் உயர்ந்தது என்பதுஉம், அவ்வருட்செல்வமே உயிர்கட்கு மிக்கப்பேறாய் உள்ளது என்பதுஉம், அதனையடையும் மார்க்கம், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பதுஉம், அந்த ஞானத்தையே இச்சபையார் வருடந்தோறும் யாவர்க்கும் போதித்து வருகிறார்கள் என்பதுஉம், அதற்கு உரிமை பூண்டிள்ளார் மடாதிபதிபதிகளே என்பதுஉம், அத்தகைய பெரியோரையடுத்து அவர் உதவி பெற்று நாம் இதனை விர்த்திசெய்யக் கருதலே அநிசிக்கரம் நம்முடைய கருத்து முற்றுப் பெறுதற்கு ஏது என்பதுஉம், அதனை விரைந்து செய்தல் வேண்டுமென்பதுஉம் கருத்து.

W. T. கோவிந்தராஜ முதலியார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவவழிபாடு.

தொடர்ச்சி 4 பக்கம் 65. தொகுதி.

“கண்ணுதலா லயநோக்குந் கண்களே கண்கள்
கறைக்கண்டன் கோயில்புகுந் கால்களே கால்கள்
பெண்ணொருபா கனைப் பணியுந் தலைகளே தலைகள்
பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குந் கைகளே கைகள்
பண்ணவன் நன் சீர்பாடு நன்னுவே நன்னுப்
பான்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிகள்
அண்ணல்பொலக் கழனினைக் கு நெஞ்சமே நெஞ்சம்
அவனடிக்கீ முடிமைபுகு மடிமையே யடிமை”

என்னும் பிரமோத்தரகாண்டச் செய்யுளால் மனிதர்க்குக் கண், கால், தலை, கை, நா, செவி, நெஞ்ச முதலாய் வுறுப்புகள் யாவும் சிவவழி பாட்டிற்காகவே அமைக்கப்பட்டன வென்பதும், அவனுக்குச் செய்யும் அடிமையே அடிமைப்பயன் தரத்தக்கதென்பதும் தெள்ளிது புலனும். “வாழ்த்தவாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம், தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவன்” “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெண்குணத்தான், றுளே வணங்காத் தலை” என்பன முதலாகப் பெரியார் பணித்தருளுவன பலவுள, ஆதலால் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியும் தன்மை வாய்ந்த நாம் அனைவரும் சிவ வழிபாட்டிற்கு உரிமை உடையோம். பன்னாள் வழிபட்டும் சிவபிரான் வெளிப்பட்டருளவில்லையே யென்று மலையாது நமது கடமை வழிபடுதல் ஒன்றே யென்பதைத் திடமாகக் கொள்வோமாயின், நமக்கு அருள் செய்து உய்யக்கொள்வது அவன் கடமையே யாகும்.

“நன் கடம்பனைப் பெற்றவன் பங்கினன்
தென்க டம்பத் திருத்துறைக் கோயிலான்
தன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே” என்பது சுருதி.

இனி அவனுக்குச்செய்யும் வழிபாடுகள் யாவை? என்பதையாராய்வாம்.

சிவவழிபாடு விதிமார்க்கம் பத்திமார்க்கம் என இருவகைப் படும். விதிமார்க்கமாவது:—பல நூல்களைக் கற்று அறிவு முதிர்ப் பெற்று எல்லாப் பொருள்களின் நிலையாமையையும் இறைவனது நித்தியத்துவத்தையும் உள்ளவாறுணர்ந்து உலகப் பொருள்களிடத்தே உவர்ப்புக்கொண்டு தத்தம் ஜாதிமுறைகடவாது நின்று நல்லாசிரியனையடைந்து சமய முதலிய தீகைகளைப் பெற்றுச்சரியையாகிய சிவபணிவிடைகளையும் கிரியையாகிய சிவபூசைகளையும் மனத்தைப் புறம்போகவிடாது சாஸ்திர விதிப்படி செய்துவருதல். இவற்றுள் சரியையாவது ஆலயங்களிலே உருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யப்படும் புறத்தொழிலாகிய திருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல், மலர்மாலேசாத்தல், தீபமேற்றல் முதலியனவாம். இது தாசமார்க்கமெனவும் பெயர் பெறும். கிரியையாவது புறத்தொழில் அகத் தொழில் என்னுமிரண்டானும் அருவருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்வதாகிய வழிபாடு. இது புது மலர் முதலிய பூஜோபகரணங்களைத் தொகுத்து ஐவகைச் சுத்திசெய்து சிவாசன மூர்த்தி மூலங்களாலே முறையே ஆசனமிட்டு மூர்த்தியை யெழுந்தருளச் செய்து மூர்த்திமாகிய பாஞ்சோதியைப் பாவனை செய்து ஆவாகித்து மெய்யன்பினால் அருச்சித்துத் துதித்து வழிபடுதலாம். இது புத்திரமார்க்கமெனவும் பெயர் பெறும். இன்னும் இவற்றின் விரிமுறையை ஆசாரியர் உபதேசத்தாலறிக.

அகத்தொழில் மாத்திரையானே அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு இயமமுதல் சமாதி யீராகச் சொல்லப்பட்ட எட்டு வகைப்பட்டு விரிந்துள்ள யோகமாம். இது சகமார்க்கமெனவும் பெயர் பெறும். இந்த மூவகை வழிபாடுகளும் ஞானத்தையுதிப்பித்தற்கு ஏதுக்களாம். இவற்றானேதான் ஞானம் பிறக்குமென்பர். இது சன்மார்க்க மெனப் பெறும். இனி இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் நன்னுண்காய்ச் சரியையிற் சரியை முதல் ஞானத்தில் ஞானம் ஈராகப் பதினாறு வகையென்று சொல்லப் பெறும், சிவஞான

சித்தியார் முதலிய நூல்களில் இவற்றின் விரிவைக் காண்க. ஞானத் தைப்பற்றி வேறு தனியாக விரித்துக் கூறுதும், சிவவழிபாடு செய்யும்போதும் ஜாதிமுறைகடவாது நடத்தல் வேண்டுமோ எனில் கூறுதும். திருநாளைப்போவார் நாயனார் முற்பிறப்பிற் செய்த புண்ணிய மிகுதியினாலே சிவபிரானிடத்து மெய்யன்புடையராகி யிருந்தும் தாம்புலையர் குலத்திற் பிறந்திருத்தலால் தம் ஜாதிமுறை கடவாது நின்றே பத்தி செய்யவேண்டு மென்பது கருதிச் சிவாலயங்கள் தோறும் சென்று பேரிகை மிருதங்கம் யாழ் முதலிய கருவிகட்குத் தோலும் வாரும் நரம்புங் கொடுத்தும், கோரோசனை கொடுத்தும், ஆலயங்களின் திருவாயிற் புறத்தே நின்று ஆடிப்பாடிக் கும்பிட்டு வணங்கி வந்தனர். சிதம்பரத்துக்குச் சென்றபோது நாயனார் தம் இழிகுலப் பிறப்பால் உள்ளே செல்லக்கூடாமைக்கு விசனித்து நகர்ப்புறத்தே வலஞ்செய்து கவலையுடன் துயில்போது சிவபிரானே முந்தருளி நானே அக்கினியில் மூழ்கிப் புனிதனாகி உள்ளே வந்து நம்மைத் தரிசிப்பாராக வெனக்கூட்டனையிட்டருள அவ்வாறே செய்து தரிசனை பெற்றுய்ந்தா ரென்று பெரிய புராணங் கூறுமாற்றிற்காண்க.

எத்துணைப் பெரிதான சிவவழிபாட்டைச் செய்யினும் மனம் வேறொன்றிற் செல்லாவாறு அமுந்திய நிலையிலிருந்து செய்தாலன் திப் பயனில்லை. சிந்தை வேறுபட்ட செயல் தீங்கே பயக்கும். இதனை,

சொந்தலர் கொய்யும் போது கூர்விழிமையலாலே
பைந்தொடி மடவார் தம்மைப் பார்த்தலாற் கைலைவெற்பிற்
சுந்தரன் பட்ட காதை யறிதிரோ துணர்மென் போதால்
அந்தணர்க் கீழ்க ளாவார் கீழ்களந் தணர்க ளாவார்.

என்னும் புட்பனிதிச் செய்யுளாலும், நக்கிரதேவர் சரவணப் பொய்கைக் கரையிலிருந்து சிவபூசை செய்துகொண்டிருக்கும்போது காற்றால் விழுந்த ஓர் ஆலிலையானது பாதிநீரிலும் பாதிக்கரையிலு மாகப் பட்டு நீரில் பட்டபாதி மீன் வடிவாகிப் புனற்குள்ளிருப்பக் கரையிற் பட்ட பாதி பக்ஷிவடிவாகி மேலேயிருப்பக்கிடப்ப, சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்த நக்கிரதேவர் அந்த ஆச்சரியத்திலே மனஞ் செலுத்தினர்.

(இன்னும்வரும்)

வியாசத்திரட்டு.

சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதிபுண்ணியம்.

தோகுதி 4- பக்ஷம் 61. தோடர்ச்சி.

பசுதர்மமானது தலையானடந்து மோட்சமடைதல் போலும், சிவசரிதம் கேட்டு முத்தியடைதல் காலால் நடந்தடைதல் போலும், சிவபூசையால் வீடடைதல் பறந்து போதலை யொக்கும், மெய்யடியார்கட்கு அழுதுபடைத்தல் முதலான பூசையாலடைதல் பிரசண்டவாயு வேகத்தைப் போலும், ஞானத்தால் வீடடைதல் மனோவேகமென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“தலையால் நடந்துமுத்தி நிலஞ்சார்தலொக்கும் பசுதர்மம், கலை யார் கரத்தார் சிவசரிதை காலால் நடத்தல் பறந்தடைதற், றொலையே யொக்குஞ் சிவபூசை தொண்டர் பூசையாலடைதல் மலையாவாயு வேகத்தால் மனோவேகத்தால் ஞானநிலை” என்றதனாற் காண்க.

ஆகையால் இப்பாவின்னங்களாற் சிவபூசை சிவதரிசனம் இவைகளினும் அன்பர்பணிசெய்தல் அமுதளித்தல் அவர்களைத்தரிசித்தல் முதலானவை மேலென விளங்குகின்றது.

ஆனால் சிவனடியார்களென்று போலியாகத்தானே விபூதி ருத்ராக்கங்களை மேஸ்தரித்து உள்ளத்தின்கண் காமக்குரோத முடைய மாய்ப் பஞ்சமபாதகங்களைச் செய்தொழுகும் வஞ்சகரை யெப்படி அடியவரென்று சொல்லப்படும். ஆனால் அவர்கள் பெரியவர்கள் தரித்தற்குரிய விபூதி, ருத்ராக்கம், காவி முதலானவைத்தரித்திருந்தாலும், பசுவானது புலித்தோலைப் போர்த்து வஞ்சகமாக பயிரை மேய்தலொக்கும்.

“வலியினிலமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்

புலியின்றோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று” என்றதாலறிக.

பெரியவர்களுக்குரிய சின்னம்தரித்துப்பெரியவரைப்போல் டார்வைக்கு விளங்கினும் அவர்நடைகுணம் அவருக்கு வாராது.

“கற்பூரம் போலக்கடலுப் பிறந்தாலுங்
கற்பூரமாமோ கடலுப்பு-பொற்பூதும்
புண்ணியரைப் போலகிருந்தாலும் புல்லியர்தாம்
புண்ணியராவாரோ புகல்” என்றதனாற் காண்க.

ஆகையால் திரிகரண சத்தியுடைய மெய்யன்பர் பணியை மேற் கொண்டே சொல்லப்படுவது. இங்கு இவ்வுலகத்து மானிட சரீர மெடுத்தவர்கள் சிவனடியார்களுக்கு அமுது செய்வித்தல் அவர் திரு வருவத்தைத் தரிசித்தலே அவரடையும் பயனென்பது சத்தியம் என நூல்கள் கூறியுள்ளன.

“மண்ணிலிற் பிறந்தார் பெருப்பயன் மதிசூடு
மண்ணலாடியார் தமையமுது செய்வித்தல்
கண்ணிலுலவர் நல்விழாப் பொலிவு கண்டார்த
லுண்மையா மெனிலுலகர்முன் வருகெனவுரைப்பார்.”
என்றதனாற் காண்க.

அல்லாமலும் ஆயிரம் அக்கிராரம் கட்டிப் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ் செய்வதும் ஆயிரக்கணக்கான சிகரங்கையுடைய கோயில் முதலானவைகளைக் கட்டுவதும், உச்சிகாலத்து ஒரு சிவஞானிக்குப் பிச்சைபண்ணு விக்கும் பகலாணுக்கு சிகர் ஆகாது.

“அகரமாயிரம் மந்தணர்க் கியிலென்
சிகரமாயிரஞ் செய்துமுடிக்கிலென்
பகருஞானி பகலுண்பலத்திற்கு
நிகரிலையென்பது நிச்சயந்தானே” எனலாற் காண்க.

சிவாலயத்தில் சிவபெருமானுக்கு நைவேத்யமாயின் அடியார் கட்டுத் திருப்தியாகாது. அடியார்க்கு மாகேஸ்வரபூசை நடத்தில் அது சிவபெருமானுக்குத் திருப்தியாகும்.

“படமாடக்கோயில் பரமற்கொன்றியில்
நடமாடக்கோயில் நம்பர்க்கங்ககா
நடமாடக்கோயில் நம்பர்க்கொன்றியிற்
படமாடக்கோயில் பரமார்க்கங்காமே” எனலாலறிக.

சிவஞானமிக்க பெரியவர்களுக்கு அவர் வேண்டிய பொருளை சிறிதளவு கொடுத்தவர்களுக்கு அப்புண்ணியமானது நிலத்தைப்

போலப்பரவியும் மலைபைப்போலுயர்ந்தும், பிறவியாகிய சமுத்திரத் தழுந்தாலண்ணமெடுத்து மேலாகிய போகத்தைக் கொடுத்து மீண்டும் பாசத்தை பொழிக்க இந்த விலகத்து உயர் குலத்துதித்துச் சரியை முதலிய மூன்று படியங்கடந்து அற்புதமாகிய உண்மை ஞானத்தை யடைந்து சிவபெருமானுடனிரண்டறக் கலத்தலாகிய சாயுச்சிய பத வியைக் கொடுக்கும்.

“சிவஞானச் செயலுடையோர் கையிற்றுநர்
திலமளவே செய்திடினு நிலமலைபோற் நிகழ்ந்து
பவமாயகடலினமுந் தாதவகை யெடுத்துப்
பரபோகந்துய்ப் பித்துப்பாசத்தை யறுக்க”

“தவமாறும் பிறப்பொன்றிற் சாரப்பண்ணிச்
சரியைகிரியா யோகந்தன்னினுஞ் சாராமே
நவமாகுந் தத்துவ ஞானத்தை நல்கி
நாதனடிக்க மலங்க ணனுக்கவிக்குந் தானே.”

“தாளாற்றித் தந்தபொரு ளெல்லாந்தக்கார்க்கு வேளாண்மை
செய்தற்பொருட்டு”

“உறக்குந் துணையதோ ராலம் வித்தீண்டி
யிறப்பிழற் பயந்தால் கறப்பயனுந்
தாஞ்சிறி தாயினுஞ் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வாஞ்சிறிதாய்ப் போர்த்துவிடும்.”

இதுவரையில் மெய்யன்பருக்கு அமுதுபடைத்தல் அவருக்கு வேண்டியதைக்கொடுத்தல் சொல்லப்பட்டது. இதன்மேல்பெரியோர்கள் தரிசனையின்பலன் சொல்லுவாம்.

ஓர்காலத்தில் நாரதமுனிவர் தமது ஆசாரியராகிய சனற்குமார மகாமுனிவரிடம்சென்று அவரது பாததாமரைகளில் விழுந்து நமஸ்கரித்து நின்று, சுவாமி பெரியோர்கள் தரிசனைக்குப்பலன்யாதெனக் கேட்க, அவர் அதற்கு அதோசெல்லும் நரியைப்போய்க் கேளென்று சொல்ல, அவரதிசீக்கிரமாகத்தானே நரியிடம்சென்று ஓசம்புவே! பெரியோர்கள் தரிசனைக்குப் பலன்யாதென்று வினவ உடனே அந்நரி தொட்டென விழுந்து பொட்டென விறந்துபோயிற்று.

அதைக்கண்ணுற்ற முனிவர் மனக்கிலேச முடையவராய் ஆசா
சியர்சமுகம் செல்லாது, திரிலோக சஞ்சாரியாய்ச்சிறிதுகாலங்கழித்து
மீண்டும் குருசமுகம் வந்து முன்பிரசனையைக்கேட்க, அதோசெல்
லும் மானிடஞ்சென்று கேட்கினான், அவரதனிடஞ்சென்று ஓசாரங்
கமே! பெரியவர்தரிசனைக்குப் பலன்யாதென்று வினவிய மாத்திரத்
தில், சாரங்கம் விழுந்து வேறங்கத்தில் புதுத்தது.

இதைக்கண்ணுற்ற முனிவர் கவலைமிக்குளராய்க் காலவரையறை
சிறிது கழித்து இறைவனிடம் வந்துவணங்கிச் சுவாமி பெரியவர் தரி
சனைபலன் அருள்செய்யவேண்டுமென, அதற்குத் குருசுவாமி அப்பா
அதோ தெரியும் பதிலில் ஓர் கிருத்தில் ஓர் பசு கன்றுபோடப்
போகிறது அக்கண்ணைந் கேளதுசொல்லுமென, உடனே அவர் அவ்
வூருக்குப்போய் அவ்வீட்டை யடைந்து அப்போது பிரசவித்த அவ்
விளங் கன்றைக் கண்ணுற்று ஆவின் கன்மே! அரனடிபார் தரிசனைக்
குப்பலனறையென அட்சணமே தட்சணம்சேர்ந்தது. அதுகண்ணுற்ற
முனிவர் கவலையுந் தக்கமுமிக்குள்ளவராய், குருசமுகம் வந்து பாதத்
தில் விழுந்து நமஸ்கரித்துச்சுவாமி! அடியேன் பெரியவர்கள் தரிசனை
க்குப்பலன் கேட்டகாலத்துச் சம்பு மான் ஆன்கன்று முதலான மூன்
றையும் கேட்கும்படி கட்டளையிட்டவண்ணம் யான்கேட்டமாத்திரத்
திலவைகளிறந்து போயின. எனது சங்கை நிவாரணமாக வில்லை
யென, குரு ஆனால் இந்தப் பட்டினத்தரசனுக்குப் புத்திரனில்லை
அவனுக்கு விபூதி கொடுத்துத் தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்து வா அவ
னுக்குப் புத்திரன் பிறக்கும் அப்பிள்ளையைக் கேளது சொல்லுமென
உடனேநாரதர் அரசனிடஞ்செல்ல அரசன் முனிவரைக்கண்டு வணங்
கித் தங்குறைநிறத்தம்பதிகளுக்குவிபூதி கொடுத்தாசீர்வதிக்கமுனிவ
ரருளால்கருவுற்று, மதியம்பத்துஞ்சென்றுமைந்தனைப் பெறுத்தருவா
யில் அங்குநாரதர் எழுந்தருளி அக்குழந்தையைப் பூசம்பத்தப்படா
மல் பொற்றும்பாளத்தில் ஏந்தச்செய்து நடுவேதிரையிடுவித்து அரச
ன்முதலானோர் தன்னைச்சூழ்ந்தி ருக்க முனிவர். மன்னவன்மைந்தி
மகான்கள் தரிசனைக்குப்பலன்யாதென, உடனே அக்குழந்தையானது
மகாமுனிவரே, நான்தாழ்வாகிய நரிசன்மத்தில்தேவரீரைத்தெரிசித்த
பலன் சிறிதுஉயர்வாகிய மான்ஜென்மம்வந்தது, மீண்டுமப்போதுதரி
சித்தபலன், மிருகங்களுக்கும் உத்தமாய் பசுஜென்மம்வந்தது.

சுவாமிகளை அப்போது தரிசித்தபலன் அனேக சம்குணங்களும் நிறைந்து உலகமெல்லாமொருகுடையில் அரசாளும்அரசன் மகனாய்ப்பிறந்தேன். இன்னும் பெரியவர்கள் தரிசனைக்குப்பலன் யாது சொல்லப்போகிறேனென்று சொல்லி அக்குழந்தை வாயை மூடிக்கொண்டது. நாரதமுனிவர் கிலேசந்தீர்ந்து பேருவகையுற்றனர்.

ஆகையால் முன்சொன்னஇரண்டு புண்ணியத்திலும் இப்பதிபுண்ணியமே சிவஞானத்தையளித்துச் சிவபெருமான் பாததாமரையிலிரண்டறக் கலப்பிக்கச் செய்வது ஆகையா விப்புண்ணியத்தையே சைவசமயப் பற்றுள்ள நாமெல்லாம் கடைப்பிடித் தொழுகல்வேண்டும்.

பாசபுண்ணியமானது மனைவிபுத்திரர் முதலியோரைக்குறித்துச் செய்வது. அப்படி செய்தலாலடையும்பயன் யாதென்றால் ஜென்மங்கள்தோறும் மாறிமாறிப்பிறந்து துக்கங்களை யனுபவித்தலேயாகும்.

பசுபுண்ணியமானது யாகாதிகுருத்தியஞ்செய்தல். தானதருமஞ் செய்தல் அதற்குப்பலனாவது சரீரார்தியத்தில் சுவர்க்கமனுபவித்தலேயாம். அந்தச் சுவர்க்கலோகமும் அங்குற்ற தேவர்கள் வாழ்வும் போகமும் அநித்தியம்.

அப்படி சுவர்க்கத்தை யடைந்தவன் இவ்வுலகத்து எவ்வளவு காலம் உடல் உளதோ அவ்வளவுதான் அங்கீகரிக்கக்கூடும். மீண்டும் மண்ணுலகம் வந்து பிறக்கிறதே பலனாகும்.

பதிபுண்ணியம் சிவபெருமானைக் குறித்தும் அவனடியார்களைக் குறித்தும் செய்வது. ஆனால் சிவபெருமானைக் குறித்துச் செய்யும் புண்ணியத்திலும் அடியவர்களைக்குறித்துச் செய்யும் புண்ணியமதிகம். இதற்குப்பலன் சிவஞானத்தை யடைந்து சிவபெருமானுடனிரண்டறக் கலத்தலாகிய சிவசாயுச்சியத்தை யடைதலேயாம்.

கா. வேதாசல முதலியார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உயிர்.

உயிருண்மைக்குப் பிரமாணம்.

க. உயிரென்பது சூன்யமென்றலென்னையெனில், அவ்வாறு இல்லை யென்கின்ற அறிவுடனே சொல்வதொன் றுளதாய் நிற்றலால், அதுசூனியமன்றென்க.

உ. உடம்பே உயிரென்றலென்னை யென்னில், உடம்பினிடத்தே நின்று, யானென்றும் எனதென்றுஞ் சொல்லப்படுஞ் செருக்கைப்பொருந்துதலால், உடம்பு உயிரன்று, உடம்பின் வேறாயுயிரென்பதொன்றுண்டென்க.

உடம்பின் வேறாயுயிருண்டென்பானேன்? இந்த உடம்பு தானே அறியுமென்றலென்னையெனில், அவயவங்களினாலே யொன்றுங்குறை வின்றிப் பிணமாகக் கிடக்கும்போது அவ்வுடம்பிலே அறிவில்லை ஆதலால் உடம்பு உயிரன்றென்க.

பிணமாகக் கிடக்கும்போது இவ்வுடம்பினுள்ளே பிராணவாயு நீங்கிபடியால் அறிவுநிகழாதென்பாயாயின், நீயுயிரெனக்கொண்ட வுடம்பிற்குக் காரணமாயிருக்கின்ற பூதங்களின் கூட்டங்களிலே ஒன்றாயினுங் குறைவின்றிக் கிடக்கு முறக்கத்தினும் பிராணவாயு நிகழ்ந்திருந்தும் அறிவில்லை யாதலால், உடம்பு உயிரன்றென்க.

ங. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளினிட மாயிருக்கின்ற ஐம்பொறிகளே உயிரென்றலென்னையெனில், இவைகள் ஞானேந்திரியமாதலின் ஞானமாத்திரை யன்றி, ஞானம் கிரியை யிச்சையாகிய மூன்றையுமுடைமையால், ஐம்பொறிகளுயிரல்லவென்க.

பிணமாகுங்காலத்திற் கெடுவதாகிய ஐம்பொறிகளே இவ்வுடம்பினின்று நனவிலே யறியும் உறக்கத்திலே அறிதலின்றி யொடுங்

கிதிற்ரு மென்றலென்னையெனில், நனவிலே அவ்வைம்பொறிகளறிவ
தும் ஒவ்வொரு பொறியாக அறிவதன்றி அவைகளொருங்கே யறிய
மாட்டாவென்க. ஒன்றொன்றாக வறிவதே அவ்வைம்பொறிகளியல்
பென்பாயாயின், அவ்வாறாயினும் அவ்வைம்பொறிகளிலே ஒரு பொறி
யறிந்ததை மற்றொரு பொறி யறியமாட்டாது, ஆதலால் அவ்வைம்
பொறிகளாலும் ஐம்புலன்களையு மறியத்தக்கதொன்றுண்டு அதுவே
உயிரென்க.

ச. மனம், புத்தி, ஆங்காரம், சித்தம் என்னு நான்காகிய அந்
தக்கரணங்களை அறிவு முயிரென்றலென்னையெனில், இவ்வந்தக் கர
ணங்களுமுற்கூறிய ஐம்பொறிகளைப் போலவே ஒன்றையொன்றுண
ரமாட்டா ஆதலால் உயிரானது இவற்றின் வேறுகி யானென்தென்
னுஞ் செருக்கு அதற்கேதுவாகிய *ஆணவமலத்துடனியைந்து நிற்
குமாகலால், அவ்வந்தக் கரணங்களாலாகிய நான்கு தொழிலையும்
அவற்றோடு கூடியறிந்து, அவற்றையடக்கவேண்டும்போது சொப்பன
முதலிய அவத்கைகளிற் செலுத்தி †உட்கருவியாக்கி, அவற்றையாக்க
வேண்டும்போது சாக்கிராவத்தையிற் செலுத்திப் ‡புறக்கருவிகளிற்
போக்கி வேறு வேறு அவத்கையுற்று நிற்கும். ஆதலால் உயிர் அவ்
வந்தக்கரணங்களின் வேறென்க. இனி இவ்வந்தக்கரண நான்கும்
ஒரு விஷயத்தை யறிதற்குக்கருவியாகப் பொருந்தி உயிரோடொற்
றித்து நின்று நிகழ்வனவாம். இவைகள் கண்ணுக்குவிளக்குப் போல
உயிர்க்குக் கருவியாய் வேறு நிற்பனவென்றறிந்து நீங்கிநின்று இவற்
றைக்கொண்டறியுங் கருத்தாவாகிய உயிருண்மையை யுணர்ந்தவரே
ஆன்ம சொரூபத்தையுணர்ந்தோராவர். இங்ஙன மறியுமறிவே பச
ஞானமென்க. இதனைத்தருவது சிவஞானம். அது பின்னர் வரும்.

இவ்வந்தக்கரணங்கள் நான்குடன் புருடதத்துவ மொன்று
கூட்டி ஆகவைந்தினையும் ஆங்காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், ¶உள்

*ஆணவமலம் இன்னது என்பது சிவஞானசித்தியாரிலிரண்டாஞ் சூத்
திரத்தாற் காண்க.

† உட்கருவி | சிவ—இரண்டாஞ்சூத்திரத்திற் காண்க,
‡ புறக்கருவி

¶ உள்ளம்—புருடதத்துவம்.

ளம் என்றும் முறையே வைத்து, இவற்றினைச்செலுத்தும் அக்கரங்கள் முறையே அகரமும், உகரமும், மகரமும், விர்தவும், நாதமுமென *ஐந்தாகக்கூறி, இவ்வைந்தக்கரங்களை யுஞ் செலுத்தும் அதிதேவதைகள் அயன், அரி, அரன், மகேசன், சதாசிவன் ஐவரெனக்கூறி, இம்முத்திறத்தைந்நூடன் ஆன்மா இயைந்தவழி அறிதற்பயனுறுமென்றும், இயையாதவழிச் சடம்போல அறிவில்லாததோடொக்குமென்றும், இவ்விவல்பெல்லாம் இருவகைச்சுவாசமுமடக்கிச் செய்யும் யோகப்பயிற்சியிலினிது விளங்கு மென்றும் கூறினர். சிவஞான சித்தியாறிற் காண்க.

டு. முற்கூறிய கருவி கரணங்கள் முதலிய அனைத்துங் கூடிய கூட்டமாகிய சமுதாயமே உயிர் என்றலென்னையெனில், அவையெல்லாநீங்கிய நிலையாகிய துரியாதீதத்திலே உளநாதலால் சமுதாயம் உயிரன்றென்க. துரியாதீதத்திலே யுயிருண்டென்பது விழித்த பின்னர்ச் சுகமரகத் துயின்றேன் என அறிவு நிகழ்தல்பற்றித் தெளிந்துகொள்க. இவ்வாறன்றி முற்கூறிய கரணங்கள் அக்கரங்கள், அதிதேய்வங்களுாகிய பலபொருட்கூட்டமே உயிர்வடிவமென்பாயாயின், ஆராய்வார்க்குக் கூட்டமென்றொரு பொருளில்லையாகி அப்பலபொருளே உண்மையாகத் தோன்றுதலால் அக்கூட்ட மென்பது உயிரன்றென்க.

கூடுதலாகிய அவை பதினைந்துமே உயிர் என்பாயாயின், அறிவோரெல்லார்க்கும் அப்பதினைந்தும் அறிபவனாகிய ஆன்மா வேறாகவும் அறியப்படும் பொருளாகிய அப்பதினைந்தும் வேறாகவும் விளங்குதலால் அவை உயிரன்றென்க.

சு. குக்குமவுடம்பே உயிரென்றலென்னையெனில், அக்குக்குமவுடம்பு கனவுடம்பெனக் கூறலாம், கனவின் மாத்திரமறியவேண்டும். அவ்வாறன்றிக் கனவிலே அறிந்தவிடயத்தைச் சாக்கிரமாய நனவிலேயறிந்து நிற்பதாம் குக்குமவுடம்பு உயிரன்றென்க குக்குமவுடம்பாவது மனதிதன்மாத்திரைகளாம். (சிவ - இரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் காண்க.)

எ. பிராணவாயுவே உயிரென்ற லென்னையெனின், கருவிகளொடுங்கின விடத்தே பிராணவாயு இயங்கி நிற்பதால் அப்போது அனுபவியாது, கருவிகளொடுங்காது விழித்தபோது இன்பத்துன்

பங்களை யனுபவித்து நின்றலாற், பிராணவாயு உயிரன்றென்க. பிராணவாயு அடங்குதலும் விடுதலுஞ்செய்தாலே அறிவு நிகழக் காண்பதனால், அப்பிராணவாயுவே முற்கூறிய ஐம்பொறியையுங் கொண்டறிவதாகியவுயிர் என்பது பொருந்தும். உடம்பிலே உறக் கத்தில் அப்பிராணவாயு இயங்கினும் அங்கே கருவிகளில்லாமையால் அறிவில்லையாகி அறியாதாயிற்று என்பாயாயின், அது பொருந்தாது, அறியப்படுங் கருவிகளையுடைய கர்த்தா அப்பிராணவாயுவானால் அப்பிராணவாயுவாகிய கர்த்தா இருக்கும்போது அக்கருவிகள் அக் கர்த்தாவைவிட்டு நீங்குதல் கூடா. ஆதலால், அக்கருவிகளை யடக்குதலும் விடுதலுஞ்செய்து அப்பிராணவாயுவையுங் கொண்டு அறிவதாகியவுயிர் வேறுண்டென்க.

அ. பிரமமே உயிரென்றாலென்னையெனில், அறிந்தாங்கறிதலின்றி ஐந்தவத்தைப் பட்டறிதலானும், அறிவிக்கவறிதலானும், பிரமமுயிரன்றென்க.

இனி ஆன்மவிலக்கணம்.

க. சீவான்மாக்களெல்லாம் பிரமப்பொருளின் பரிணாமமாய்த் தோன்றி, அறிவிச்சைசெயல்களையடைந்து தீயுஞ் சூடும்போலப் பேதாபேதமாகிய குணகுணித்தன்மையுற்றுப் பலவேறுவகைப்பட்டு நிற்குமென்றாலென்னையெனில், அவ்வாறுகிய சீவான்மாக்களுக்குப் பொறிகரணமுதலிய கருவிகளைப்பொருத்தினுலன்றி அறியமாட்டாமைக்குக்காரணம் யாது? அதனால் அது பொருந்தாதென்க.

(இன்னும் வரும்.)

வியாசத்திரட்டு.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசமயமும் சைவத்தவஸவர்களின் கடமையும்.

முகவுரை.

உலகத்தில் ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தங்கள் சமயபிதவெனவும், அதற்குரிய கடவுள் இவரெனவும், அவரை ஆன்மாக்கள் வழிபடுமுறைமையிதவெனவும், அறிந்து அறிந்தபடி ஒழுகுவருகின்றார்கள். சைவர்கள் மாத்திரம் “சைவமாம் சமயஞ்சாரும் ஊழ்பெறலரிது” என்ற சுருதிப்படி அநேகபிறவிகளிற்செய்த தவவலியால் எல்லாச்சமயங்களையும் தன்னகத்தடக்கி அவைகளுக்கு மேம்பட்டு விளங்கும் சைவசமயத்தை அடையும்படியான ஊழைப்பெற்றும், அச்சமயம் இன்னது, அச்சமயக்கடவுள் இத்தன்மையர், அச்சமயாசிரியர் இன்னார், எனத் தெரிந்துகொள்ளாது மயங்குகின்றனர். சிலர், உயிர்ப்பலியேற்கின்ற காடன் மாடன் முதலிய பிசாசுகளைத் தெய்வங்களாகவும் கொண்டாடுகின்றனர். சிலர், சைவவேடங்களைப் பூண்டு வேதாந்திகளெனத்திரியும் வஞ்சப்பேய்கள் கையிற் சிக்குண்டு, தப்பவழி தெரியாமல் திகைக்கின்றனர். சிலர், மாயாவாதமென்னும் சுழல்காற்றினால் தாக்குண்டு கரைதெரியாமல் தத்தளிக்கின்றனர். சிலர், சைவசமயத்தின் உண்மைகடையுணர்ந்து, தாம் அனுசரிக்கும் வழக்கங்கள் தப்பென்று அறிந்திருந்தும், இவற்றைக் கைவிடற்கு வேண்டியதிடஞானம் இல்லாதவராய்ப் பயந்து தம்பழையதப்பான வழிகளிலேயே சென்று வருந்துகின்றனர். அந்தோ! பெறுதற்கரிய மானிடப்பிறவியைப்பெற்றும், மிகமேலாகிய சைவசமய மரபிலே பிறந்தும், இவ்வாறு அறிவீன மென்னும் அந்தகார இருளில் நம் சைவசமயிகள் அழந்திக்கிடப்பது யாவராலும் மிகவும் பரிதபிக்க தக்கதாம். ஆதலின் சைவசமயத்தின் உண்மைகளை ஆராய்ந்தறிந்து அவற்றைச்சைவசமயிகள் யாவருக்கும் பரவச்செய்வது முதற்கண் சைவமடாதிபதி

களையும், பின்னர்ச் சைவப்பிரபுக்களையும் பொறுத்த (முக்கிய) முதற் கடமையாகும். இவ்விஷயத்தில் நம்சைவசமயிகள் ஒவ்வொருவருமே தங்களாலியன்றவரை சிரத்தையெடுக்கக் கடமைப்பட்ட மிள்ளாராதலின், அவ்விதம் யாவர்களையும் தூண்டும்பொருட்டு இச்சிறு வியாசம் எம்மாலியன்ற கடமைபாக வெளியிடப்பட்டது. இதில் சொந்த மென்பது வெகுசொற்பம், சைவசமயத்தையும் சைவசாஸ்திரங்களுமும் ஆராய்ச்சிசெய்வதில் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவழித்துப் புகழ்படைத்த பெரியோரிடமிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்டதே மிகுதியாகக் காணப்படும்.

சமயங்களின் போது இயல்பு.

சமயங்களெல்லாம் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்றும், அவருக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள சம்பந்தம் இன்னதென்றும் காட்டப்புகும். கடவுள் ஒருவர் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளாத சமயங்கிடையாது. கடவுள் இல்லையென்று சொல்லும் சமயங்களெல்லாம் சமயமென்ப பெயர் பெறா. மதம் என்னும் பெயரே அவைகளுக்குத் தகுந்த பெயராகும். ஒவ்வொருசமயமும் அததற்குரிய கடவுள் எத்தன்மையர், அவருக்கும் ஆன்மாக்களுக்குமுள்ள சம்பந்தம் எவ்விதம், அவரை ஆன்மாக்கள் வழிபடுமுறைமை யெதுஎன்ற விஷயங்களைப் பற்றித் தங்கள் தங்கள் சமயத்துக்குரிய கொள்கைகளையே நிலைநிறுத்திமற்றச் சமயங்களின் கொள்கைகளைக் கண்டித்துப் பேசும் வித்தியாசமிருந்தால் மாத்திரம் சமயங்கள் வெவ்வேறுகப் பேசவேண்டுமேதவிர, கடவுளின் பெயரைமாற்றியழைப்பதினால் சமயபேதம் உண்டாகமாட்டாது. அவ்விதம் யோசிக்குமளவில் சைவசமயத்திற்கும் வைஷ்ணவ சமயத்திற்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை.* ஆனால் சங்கராச்சாரியரை குருவாகக்கொண்டொழுகும் ஸ்மார்த்தநுஸ்தியாயத்திற்கும் மேற் சொன்ன சமயங்களுக்கும் நிரம்ப வித்தியாச முண்டு. இதுபற்றிக்,

சைவசமயத்தின் சிறப்பு இயல்பு.

இனிச் சைவசமயத்தின் கொள்கைகள் என்னவென்பதைப் பற்றிச்சற்று ஆராய்வாம். சைவசமயமானது அதன்கடவுளாகிய "சிவம் அன்பின் வடிவம் சிவமும், அன்பும் ஒன்றே". என்னும் துணிபுடையதாம்.

*வைணவர்கள் சைவர்களைப்போலத் தம்மைஉடைப் பொருளெனக் கொள்ளினும், உடைப்பொருளாகிய தமக்கு அணுப்பரிணாமமும், உடையா னைக்குப்பரிணாமமும், உடையானல்லாதானை உடையானெனவும் மயங்கும் வித்தியாசமேயுண்டு, ப-ர்,

“அன்பும் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாருமறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே” திருமந்திரம்.

ஆரியர் எழுதிய புராணக்கதைகளில் கலந்தமையால் சிவமென்னும் சொல்லின் இந்த அருமையான பொருள் சாமானிய சனங்களுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் தமிழ்ப் பாஷைபிலுள்ள சமயநூல்களில் காப்பாற்றிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிவம் அன்பின் வடிவாதலால் தாழ்மானவர் என்று பெயர். நாமெல்லோரும் அவருடைய நேர்பின்களே. கடவுளுக்கு நேர்பின்களாம் உரிமையையும் இந்தத் தெய்வீக சம்பந்தத்தையும் குறிக்கவேவேளாளரின் பொதுப்பெயராகியபிள்ளையென்னும் பட்டம் எழுந்தது. ஞானப்பால்குடித்த பிள்ளையாகிய ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரும் இந்தப் பட்டத்தையே தாங்குகின்றார். திராவிட வைஷ்ணவாசாரியர்களும் இப்பட்டத்தையே கௌரவ மெனக்கொண்டொழுகினர். பெரியவாச்சான் பிள்ளையென வருவன வற்றைக்காண்க. இதுநிற்க.

தமிழ்வேத சிவாகமங்களின் வரலாறு.

இனிச் சைவசமயத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ள தமிழ்வேதத்தின் வரலாற்றைப் பற்றிச் சற்று விசாரிப்பாம். ஆதியில் அநாதிமுத்த சித்தருவாகிய சிவபெருமான் சர்வ ஆன்மாக்களும் தன்னையறிந்து உய்யும்பொருட்டு ஞானமயமாகிய வேதத்தைத் தமிழில் வகுத்தருளி அதனைத் தமது பிள்ளையாகிய முருகக்கடவுளுக்கு அதுக்கொடுத்தருளினார். அவர்தமது மாணக்கராகிய அகத்தியர் முதலிய நாலாபிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பது முனிவர்களுக்கு அத்தமிழ் வேதத்தை உபதேசித்து அதற்கு அங்கமாயுள்ள முத்தமிழ் இலக்கண நூல்களையும் அவர்களுக்குப் போதித்துத் தமிழ்மொழியைப் பரிபாலித்து வந்தனர். பின்னர் அகத்தியர் தமது மாணக்கராகிய தொல்காப்பியர் முதலாக நானூற்று நாற்பத்தொன்பது புலவர்களுக்குத் தமிழ் வேதத்தையும் அதற்கக்கமாய தம்மாலியற்றப்பட்ட அகத்தியமென்னும் இலக்கணநூலையும் போதித்து அவர்களால் அளவில்லாத பல ஆரிய நூல்களையும் இயற்றுவித்துத் தமிழ்மொழியை வளர்த்துப் பாதுகாத்து வந்தனர்.

இன்னும் வரும்.

C. சங்கரராயர் B. A.